

SYSTEM ZABEZPIECZENIA BEZPIECZEŃSTWA MIĘDZYNARODOWEGO PRZEZ ORGANY SPRAW WEWNĘTRZNYCH UKRAINY W KONTEKŚCIE EUROPEJSKIM

Artykuł ten dotyczy systemu wsparcia administracyjnego i prawnego działalności organów spraw wewnętrznych w dziedzinie bezpieczeństwa międzynarodowego. Autor prowadzi analizę działań policyjnych organów spraw wewnętrznych jako podmiotu bezpieczeństwa międzynarodowego. Autor dochodzi do wniosku o wielościennosci aktów prawnych które są źródłem bezpieczeństwa międzynarodowego. Zasady podstawowe działalności organów spraw wewnętrznych w zabezpieczeniu bezpieczeństwa międzynarodowego to: ochrona praw i swobód człowieka, zagwarantowanie praworządności i porządku publicznego na Ukrainie i na świecie w ogóle.

Słowa kluczowe: system, zabezpieczenie administracyjne i prawne, działalność organów ścigania, organy spraw wewnętrznych, bezpieczeństwo międzynarodowe, porządek publiczny, ochrona praw i swobód człowieka.

SYSTEM OF IMPLEMENTATION OF INTERNATIONAL SECURITY BY ORGANS OF INTERNAL AFFAIRS IN THE EUROPEAN CONTEXT OF UKRAINE

Article is devoted to the system of the internal affairs in the field of international security is investigated. The author proves that law enforcement activities of internal affairs as a subject of international security. The conclusions about the versatility of regulations, which are sources of the international security are made. The basic principles of activities of internal affairs to provide international security is protection of human rights and freedoms and ensuring and legal order in Ukraine and in the world in general.

Keywords: system, administrative and legal providing, law enforcement activities, internal affairs, international security, legal order, protection of human right and freedoms.

СИСТЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ ОРГАНАМИ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ КОНТЕКСТІ

У статті розглядається система адміністративно-правового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ у сфері міжнародної безпеки. Автором досліджується правоохоронна діяльність органів внутрішніх справ як суб'єкта міжнародної безпеки. Зроблено висновки про багатогранність нормативно-правових актів, які є джерелами міжнародної безпеки. Основними принципами діяльності органів внутрішніх справ у

K. Rudoj
doktor nauk prawnych,
docent, profesor katedry
prawa administracyjnego i
procesu administracyjnego
Państwowego uniwersytetu
spraw wewnętrznych
w Odessie

забезпеченні міжнародної безпеки є захист прав і свобод людини, забезпечення законності та правопорядку в Україні та у світі в цілому.

Ключові слова: система, адміністративно-правове забезпечення, правоохоронна діяльність, органи внутрішніх справ, міжнародна безпека, правопорядок, захист прав і свобод людини.

Система забезпечення міжнародної безпеки органами внутрішніх справ України – це цілеспрямована та суворо організована сукупність елементів, які перебувають у нерозривному поєднанні та доповнюють один одного як державні інструменти, покликані забезпечувати безпеку особи, суспільства та держави, що являють собою складну підсистему, та діяльність яких підкорена єдиній меті – забезпечення функціонування органів державної влади та суспільних інститутів, що створені відповідно до Конституції та законодавства України. Внаслідок процесів глобалізації та радикальних змін у міжнародній політичній системі формується новий світоустрій, який визначатиме головні засади міжнародної стабільності загалом та безпеки кожної країни зокрема. Займаючи провідне місце у правоохоронній діяльності держави, органи внутрішніх справ України виступають як суб'єкти міжнародної безпеки в умовах глобальних потреб світового економічного і політичного розвитку та прагнень національних держав до збереження власної ідентичності і суверенності. Але Україна, як і будь-яка країна, що прагне уникнути маргінального і периферійного стану, має інтенсивно включатися у глобалізаційні та інтеграційні процеси, проте не повинна «розчинитися» у загальному глобалізаційному просторі. Особливістю глобалізаційних загроз та викликів є те, що вони походять із сфер, що не завжди піддаються контролю з боку держави, а на відміну від загроз геополітичного типу формуються більше позадержавними суб'єктами [10, 207].

Серед основних загроз та викликів глобалізаційного типу можна виокремити конфлікт цінностей, маргіналізацію певних країн і регіонів, розпад політичних утворень і виникнення «держав, що не відбулися», глобалізацію криміналу, тероризму, неконтрольоване розповсюдження зброї масового ураження та звичайних озброєнь, інформаційні технології впливу на безпеку держави, загострення локальних конфліктів, нелегальну міграцію, тощо [4].

Протиріччя економічних і політичних інтересів глобальних корпорацій і держав-націй створює нові лінії напруги у міжнародній системі. Малі і слабкі країни можуть протиставити могутності глобальних корпорацій лише силу їх внутрішньої консолідації та групової регіональної інтеграції. Внаслідок нерівномірності розвитку окремих країн і регіонів дедалі більшого значення набуває формування асиметрії міжнародних відносин як небезпечне явище сучасної світової політичної системи. Динаміка глобалізації втягує всі держави, ігноруючи їх суверенітет, типи політичних режимів та рівень політичного розвитку. Нові актори все більше підривають роль держави в сферах безпеки, економіки, комунікацій, нівелюючи її монополію на використання силових засобів. Все це не може не відбиватись на змісті національного інтересу, основних пріоритетах його реалізації та діяльності національних правоохоронних органів.

Перед серйозними викликами глобалізації система органів державної влади України має, насамперед, забезпечити внутрішню збалансованість інтересів різних прошарків населення і, усвідомлюючи власні національні інтереси, виступати консолідовано перед зовнішнім світом [3]. В умовах глобалізації Україна, позиціонує себе як впливового суб'єкта міжнародних відносин, має шанс використати її переваги для

власного розвитку, тоді як залишаючись об'єктом дії зовнішніх сил, отримає лише її негативні наслідки. Орієнтуючись на європейську модель розвитку, Україна позиціонує себе як європейську державу, спроможну зробити вагомий внесок у розбудову європейської економічної, політичної та безпекової систем.

На стратегічний вектор розвитку Української держави в умовах глобалізації впливають вагомі внутрішні чинники, а також зовнішні стимули і тиск з боку світових держав. Включення України у світову економічну і політичну систему, а отже й у глобалізаційні процеси, можливе у трьох основних варіантах – самостійне (в економічному вимірі – самоізоляція та протекціонізм), через євразійську геополітичну модель (повернення під економічний контроль старого центру – Росії) та через європейську інтеграцію (розвиток демократії та ринкової економіки). У цьому контексті європейська інтеграція України має значення як найбільш ефективний засіб її включення у глобалізаційні процеси та систему міжнародної безпеки на максимально сприятливих для її розвитку умовах.

Регіональну політику України у глобалізаційному контексті можна вважати компліментарною до євроінтеграційних прагнень спробою набути переваг у світовому політичному і економічному просторі шляхом створення локальних схем співробітництва, у яких вона займала б лідерські позиції. Але Україна, виходячи на рівень активної регіональної політики, все ж проводить її недостатньо інтенсивно і послідовно, а коли з боку деяких інших країн виникає потужний супротив її регіональним ініціативам, вона занадто легко піддається зовнішньому тиску і втрачає здобуті позиції. Потенціал регіонального співробітництва на усіх рівнях – від двосторонніх форм взаємодії до багатосторонньої співпраці у рамках міжнародних організацій, – за умов його повнішого розкриття, надає країні додаткові важелі протидії викликам глобалізації.

Перед серйозними викликами глобалізації країна має, насамперед, забезпечити внутрішню збалансованість інтересів різних прошарків населення і виступати консолідовано перед зовнішнім світом. Визначення системи національних інтересів України мусить враховувати як її історичний досвід національного і державного розвитку, так і всі аспекти сучасної геополітичної, історико-культурної, цивілізаційної ситуації, повний спектр питань економічного, політичного, соціального та духовно-інтелектуального життя. З урахуванням цього Україна має виробити власну модель орієнтації у світовому просторі, власний погляд на події, які відбуваються у світі, на близьке і далеке оточення, з яким вона взаємодіє як самостійний суб'єкт міжнародних відносин. В умовах глобалізації Україна має шанс використати її переваги для власного розвитку, тоді як залишаючись об'єктом дії зовнішніх сил, вона отримає переважно негативні її наслідки.

Для Української держави важливе створення системи національної безпеки, адекватної до масштабів і значення загроз і викликів глобалізаційного типу. Це є також одним з найголовніших пріоритетів, що гарантують її виживання і розвиток в умовах глобалізації. Без розбудови такої системи входження країни як повноправного суб'єкта у світовий політичний і економічний простір, в існуючі системи міжнародної безпеки стає проблематичним. На національному рівні це означає посилення внутрішніх спроможностей щодо протидії глобалізаційним викликам та загрозам, а саме забезпечення правоохоронної діяльності [2], на міжнародному – формування кооперативних та інтеграційних систем співробітництва.

Сучасна система європейської безпеки перебуває у стані випробування через загострення ситуації у світі. Специфіка безпекового середовища в Європі полягає в тому, що загроза виникнення тут повномасштабного воєнного конфлікту оцінюється як низька, натомість сукупний ефект від дії новітніх загроз міг би мати для континенту руйнівні наслідки. На сьогодні жодна з європейських країн не спроможна самостійно вирішувати стратегічні проблеми безпеки. НАТО, ЄС та ОБСЄ виконують роль ключових елементів в архітектурі європейської безпеки. Водночас зростає роль Російської Федерації, яку західні партнери намагаються всіляко долучити до спільних безпекових проєктів, проте на заваді стоїть комплекс протиріч і досі принципово нерозв'язаних питань.

Не відмовляючись від існуючих міжнародних зобов'язань, Росія прагне вести самостійну безпекову політику. Вона намагається формувати додаткові безпекові структури навколо себе і виступає з ініціативою створення загальноєвропейської системи безпеки (Договір про європейську безпеку). Ідея створення єдиної системи безпеки «від Ванкувера до Владивостока» із передбачуваним нею зменшенням ролі НАТО і підвищенням ролі Російської Федерації була озвучена у 2009 р. Д. Медведєвим. Тоді було започатковано т.зв. «процес Корфу» у межах ОБСЄ, який не отримав подальшого розвитку, попри кілька сигналів підтримки, зокрема з боку Німеччини і Франції (під час зустрічі президента РФ з лідерами цих країн в Довілі в жовтні 2010 р.).

Однак сьогодні кризові процеси в середині ЄС, так само як економічні проблеми всередині Росії, знов підштовхують до актуалізації ідеї «великої Європи». І хоча нині обговорюється суто економічний бік проблеми, однак ідея створити «спільний ринок на просторі від Атлантики до Тихого океану», озвучена у грудні 2012 р. президентом РФ В. Путіним, має очевидні безпекові наслідки. Російські та західні експерти розуміють це по-різному: в Росії вважають, що криза в ЄС змусить європейців рахуватися з Росією [7], натомість західні оглядачі звертають увагу на те, що Росія, якщо буде продовжувати нинішній курс на поставку сировинних товарів, потрапить до ще більшої залежності від світових цін на енергоносії, розтратить науковий та культурний потенціал та поступово втратить вплив на світовій арені. Ставки є високими як для Європи, так і для Росії, оскільки ЄС також змушений шукати відповіді на виклики ХХІ століття. Без серйозного перегляду відносини між РФ та ЄС будуть погіршуватися, наголошує іспанська «La Vanguardia» [8]. У безпековому вимірі західні партнери намагаються залучити РФ до існуючих структур і не мають наміру здійснювати трансформацію європейської безпеки шляхом її фактичної реконструкції (як це фактично передбачала ідея Договору про європейську безпеку). Деякий час тому спостерігалися певні ознаки зміцнення співробітництва між РФ та НАТО (домовленість про стратегічне партнерство між ними, прийнята на Лісабонському саміті НАТО у листопаді 2010 р.), включно з планами співробітництва Росії й НАТО із створення спільної системи протиракетної оборони, проте подальшого прогресу не відбулося. Таким чином, ідея формування неподільної системи безпеки на європейському континенті, у якій могла б знайти собі місце позаблокова Україна, на сьогодні не отримує підстав для втілення. Натомість підвищує свою значущість і актуальність інтеграція України до ЄС та заплановане підписання Угоди про асоціацію, що уможливить вихід України із «сірої зони» безпеки та поліпшить безпековий клімат на континенті. Нинішня європейська архітектура безпеки зберігає поділ континенту на дві частини: НАТО/ЄС, з одного боку, та Росію з афільованими з нею структурами (ОДКБ, ЄврАзЕС, Митним союзом) – з іншого, між якими

існує т.зв. «сіра зона» у вигляді пострадянських країн, до якої входить Україна. Європейський Союз розглядає ці країни в контексті дії програми «Східне партнерство», натомість РФ розглядає їх як сферу власних пріоритетних інтересів. Деякі конкретні кроки у напрямку трансформації європейської безпеки були здійснені НАТО та Європейським Союзом. Нова Стратегічна концепція НАТО (2010 р.) узгоджує діяльність альянсу з новими міжнародними безпековими реаліями. Водночас вона передбачає підвищення ролі ЄС в системі європейської безпеки. Згідно з Лісабонською угодою ЄС, що набула чинності 2010 р., було розширено сферу дії Спільної політики безпеки та оборони (СПБО) (раніше – Європейська політика безпеки і оборони, ЄПБО). СПБО розширило коло своїх завдань в галузі миротворчої діяльності та підтримання міжнародної безпеки. Для країн-членів ЄС, що мають потужні військові та безпекові можливості, був передбачений механізм «постійної структурної взаємодії», що мав зробити систему ефективнішою і гнучкішою. Однак зміни ситуації у світі не дозволили повною мірою реалізуватися згаданим перспективам.

Одним з важливих інструментів безпекової політики ЄС є Європейська політика сусідства (ЄПС), до сфери дії якої входить і Україна, зокрема в рамках програми «Східне партнерство» [11]. Таким чином, Україна разом з іншими пострадянськими країнами - Молдовою, Грузією, Азербайджаном та Вірменією потрапляє, з одного боку, до кола «східних сусідів» ЄС, а в ширшому контексті виявляється опосередковано пов'язаною з т.зв. південносередземноморськими сусідами ЄС (Алжир, Єгипет, Ізраїль, Йорданія, Ліван, Лівія, Марокко, Сирія, Туніс, Палестинська Автономія).

Окремим виміром безпеки України в європейському контексті є Чорноморський регіон. Відносини з ЄС у цьому напрямі мали реалізуватися у межах програми «Чорноморська синергія», яка, на жаль, не діє. Водночас у регіоні зміцнюється тенденція до наростання невизначеності ситуації та підвищення ступеня зовнішніх ризиків для України. Регіональні виклики безпеці України у європейському контексті, таким чином, включають широкий перелік «м'яких» загроз, серед яких нелегальна міграція, контрабанда зброї, торгівля людьми, міжнародний тероризм тощо. До них слід долучити – в плані дії «м'якої сили» – тиск конкуруючих інтеграційних проєктів: євроінтеграційного та євразійського. У випадку євразійського проєкту (Митний Союз і, в перспективі, Євразійський Союз), що спрямований на реінтеграцію пострадянського простору, «м'який вплив» доповнюється засобами економічного (насамперед енергетичного) тиску з боку РФ. Слід зазначити, що з початку 2011 р. система безпеки на європейському континенті опинилася під тиском нових загроз та викликів. Події на Близькому Сході і в Північній Африці різко активізували безпекові питання в Європі та світі. Ці події виявилися співмірними за масштабами та глобальними наслідками з фінансово-економічною кризою 2008 р. і терористичною атакою 11 вересня 2001 р. у США. Вони вплинули на безпекову ситуацію в Європі і в світі, стали жорстким випробуванням для міжнародної спільноти на здатність діяти разом для протистояння новітнім загрозам. Ці події висвітили також неефективність і квалітет, притаманну ЄПС, яка виявилася неспроможною попередити та пом'якшити ризики для Європи на південносередземноморському напрямку [1]. ЄС довелося вибудовувати нову концепцію відносин з оточенням, що зрештою торкається і «східних сусідів» ЄС, а отже й України.

На тлі подій у Північній Африці проблеми «східних сусідів» ЄС, також України, у короткотерміновій перспективі ганебно втратили для ЄС відносну вагу. Водночас у

середньотерміновій перспективі виклики «східного сусідства» для ЄС можуть значно загостритися. Геополітичні розклади у цьому регіоні ускладнюються. В економічному вимірі до конкурентної боротьби на пострадянському просторі, крім ЄС та РФ, долучається Китай.

Попри внутрішню кризу, ЄС змушений продовжувати працювати над новою концепцією відносин з оточенням і віднайденням дієвих стимулів для стабілізації ситуації і розбудови демократичних суспільств у цих країнах. Невиконання цього завдання може перекреслити амбіції ЄС виконувати роль глобального гравця у світовій політиці й зрештою поставити під сумнів «європейський проект».

На тлі серйозної економічної та політичної кризи всередині ЄС завдання впровадження Спільної зовнішньої та безпекової політики (СЗБП), яка, за Лісабонською угодою, має детально координувати кроки Європейського Союзу на міжнародній арені – як на дипломатичному, так і на оборонному рівнях, посунулося на задній план. На сьогодні є цілком очевидним, що головне завдання СЗБП – уможливити дії ЄС як єдиного суб'єкта міжнародної політики, що висловлюється «одним голосом», тобто має спільну позицію всіх країн-членів з міжнародних та безпекових питань – залишається невиконаним. На сьогодні Німеччина, Франція, Велика Британія не вважають за потрібне узгоджувати власні зовнішньополітичні кроки із структурами ЄС, що викликає критику й незадоволення інших країн-членів. Неefективність і невідповідність сучасним реаліям як концептуальних засад зовнішньої та безпекової політики (викладених у Європейській стратегії безпеки 2003 р.), так і конкретних напрямів її реалізації, таких як Європейська політика сусідства (ЄПС), за останні кілька років стали очевидними, однак ефективних дій у напрямку їх удосконалення здійснено не було. У грудні 2008 р. Європейська Рада затвердила доповідь про заходи реалізації ЄСБ, проте концептуальний зміст Стратегії залишився без змін. Що ж до ЄПС, то спроби її модифікації на той час реалізувались у створенні «Середземноморського Союзу» і «Східного партнерства» – двох програм для впорядкування відносин ЄС із сусідніми країнами відповідно на півдні та на сході. Проте в ЄС не з'явилося ані нових підходів до безпекової стратегії, ані принципових новацій у відносинах із сусідніми країнами. У березні 2011 р. представники ЄС розпочали дискусію про необхідність створення нової Європейської стратегії безпеки. Причому серед головних пріоритетів, що вимагають особливої уваги й нових підходів, деякі експерти на перше місце поставили питання визначення відносин із найближчим оточенням («сусідством»). Деяко реформована ЄПС засвідчила, однак, що прийняті зміни, зокрема для її «східного виміру», не мають концептуального характеру і, попри заявлені наміри, не відповідають завданню радикального реформування політики сусідства. Безпекова складова політики ЄС, всупереч змісту Лісабонської угоди, не підсилюється, а НАТО залишається ключовим складником європейської безпеки.

Таким чином, відповідно до Нової Воєнної доктрини України перед органами внутрішніх справ постає завдання забезпечення міжнародної безпеки поряд із національною, громадською безпекою та безпекою особистості. Система забезпечення міжнародної безпеки органами внутрішніх справ України в європейському контексті спрямована на зміцнення безпеки, особливо безпеки людини, в сучасному Світі із впровадженням принципово нової наднаціональної стратегії кооперативної безпеки, яка включає шість складових:

- система індивідуальної безпеки, що потребує енергійного втручання для захисту людського життя, включаючи застосування примусових мір, в тому числі санкції та військове втручання, як це мало місце в Боснії та Косові;
- оцінка якості заходів безпеки – як міжнародних, так і пов'язаних з безпекою окремої держави;
- політика безпеки повинна бути тісно інтегрована у стратегію підтримки прав особистості, демократії та розвитку;
- зважаючи на складний характер сучасних викликів безпеці індивідів, ініціативи в цій області повинні бути звернуті до суб'єктів світової спільноти, включаючи держави, багатосторонні організації та групи громадянського суспільства, а оскільки проблеми безпеки особистості мають транснаціональну природу, лише багатостороннє співробітництво правоохоронних органів дозволить знайти ефективні рішення;
- результативність цих рішень буде залежати від підсилення операційної координації, тобто чітко погоджених дій різних суб'єктів, включаючи учасників політичних переговорів, “блакитні шоломи”, спостерігачів за правами особи та відповідальних за гуманітарну допомогу;
- важливу роль у концепції безпеки відіграють неурядові організації – органи громадянського суспільства, які в багатьох випадках були у вищій мірі ефективними партнерами в зусиллях щодо захисту безпеки людей.

Література:

1. Міжнародне безпекове середовище: виклики і загрози національній безпеці України. – К.: НІСД, 2013. – 64 с.
2. Міжнародно-правові стандарти поведінки працівників правоохоронних органів при підтриманні правопорядку : документально-джерелознавчий довідник / упоряд. : Ю. І. Римаренко, Я. Ю. Кондратьєв, І. Г. Кириченко. – К., 2002.
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 року «Про нову редакцію Воєнної доктрини України»: Указ Президента України від 15 червня 2012 року № 648 (в редакції Указу Президента України від 8 червня 2012 року № 390/2012).
4. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 травня 2012 року «Про заходи щодо посилення боротьби з тероризмом в Україні»: Указ Президента України від 8 червня 2012 року № 388/2012.
5. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році : Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К. : НІСД, 2013. – 576 с.
6. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
7. Андрей Миловзоров. Настала очередь России учить Европу жить. Утро.ru, 25 марта 2013.
<http://www.utro.ru/articles/2013/03/25/1108928.shtml>
8. <http://inosmi.ru/russia/20121205/203004688.html#ixzz2URIIDF9w>
9. Проект концепції реформування органів внутрішніх справ України
<http://smi.liga.net/articles/2012-12-24/7660856>
10. Політологія / За ред. О.В. Бабкіної, В.П. Горбатенка. – К.: Академія, 2001. – 528 с.
11. Dewitt D. Common, Comprehensive and Cooperative Security. – The Pacific Review, 1994. –
12. Axworthy L. Lasecurite humanine: lasecurite des individus dans un monde en monde. – Politique étrangere. – 1999, N. 2. – P. 333.

SYSTEM OF IMPLEMENTATION OF INTERNATIONAL SECURITY BY ORGANS OF INTERNAL AFFAIRS IN THE EUROPEAN CONTEXT OF UKRAINE

K. Rudoy

The system of implementation of international security by organs of internal affairs of Ukraine is a purposeful and tightly organized totality of elements that are in close communion with one another as government instruments designed to ensure the safety of individuals, society and the state, which is a complex subsystem and activities are taken over a single purpose - to ensure the functioning of public authorities and public institutions, established according to the Constitution and laws of Ukraine.

As a result of globalization and radical changes in the international political system is formed a new world order that will define the main principles of general international stability and security of each country in particular.

Occupying the important place in the law enforcement activities of the state the bodies of internal affairs of Ukraine acting as subjects of international security that is necessary in a global world economic and political development and the aspirations of nation-states to preserve their own identity and sovereignty.

But Ukraine, as well as any country that seeks to avoid marginal and peripheral state is actively being involved in globalization and integration processes, but should not "dissolve" in the general globalization space. The feature of the globalization of threats and challenges is that they come from areas which are not always amenable to control by the state, as opposed to geopolitical threats such as emerging more outside the state subjects [10, 207].

Among the major threats and challenges of globalization type we can distinguish a conflict of values, the marginalization of certain countries and regions, the collapse of political structures and the emergence of "states failed" , globalization of criminal, terrorism, uncontrolled proliferation of weapons of mass destruction and conventional weapons, information technology impact on safety state, exacerbation of local conflicts, illegal immigration, etc. [4].

The contradictions of economic and political interests of global corporations and nation-states create new lines of tension in the international system. Small and poor countries may oppose the power of global corporations only force of their internal consolidation and group regional integration. Because of irregularity development of individual countries and regions is becoming increasingly important asymmetry formation of international relations as a dangerous phenomenon of contemporary global political system.

The dynamics of globalization involves all state, ignoring their sovereignty, types of political regimes and the level of political development. New actors more undermining the role of the state in the areas of security, economy, communications, leveling its monopoly on the using of power instruments. All this can not reflect on the content of national interest, its main priorities realization and activity of national police.

Significant challenges of globalization system of government of Ukraine has primarily provide internal balance the interests of different segments of the population and realizing their national interests , to act conjointly to the external world. [3]

In the conditions the globalization of Ukraine, positioning itself as an influential partner of international relations , has a chance to use its benefits for their own development , while remaining subject to the external forces , will receive only negative consequences.

Focusing to the European model of development, Ukraine is positioning itself as a European country , able to make a significant contribution to the development of European economic ,

political and security systems.

Substantial internal factors affect to the strategic vector of Ukraine in the conditions of globalization and external incentives and pressure from world powers. The inclusion of Ukraine to the world economic and political system, and thus to globalization process is possible in three main variants - Self (in economic terms - self-isolation and protectionism), through the Eurasian geopolitical model (economic returning to the control of the old center - Russia) and through European integration (the development of democracy and market economy).

In this context, the European integration of Ukraine is the most effective means of its inclusion to the globalization process and the system of international security on the most favorable conditions for its development.

Ukraine's regional policy in the context of globalization can be considered complementary to the European integration aspirations attempt to gain advantage in the global political and economic environment through the creation of local cooperation schemes in which it would have occupied leading positions .

But Ukraine based on the level of active regional policy , though it conducts enough intensely and consistently, and if by some other countries there is a strong opposition of regional initiatives, it is too easy subjected the external pressure and loses the position. The potential for regional cooperation at all levels - from bilateral forms of cooperation to multilateral cooperation within international organizations - in terms of its fuller disclosure provides additional leverage the country counteraction the challenges of globalization.

Before significant challenges of globalization country should primarily provide internal balance the interests of different segments of the population and to act conjointly before the external world . Determination of Ukraine's national interests must take into account both its historical experience of national and state development, and all aspects of the current geopolitical , historical, cultural, civilizational situation, full spectrum of economic, political, social , spiritual and intellectual life.

According to that Ukraine should develop its own model of orientation in world space, a view of the events that happen in the world, near and far environment with which it interacts as an independent subject of international relations. In the conditions of globalization Ukraine has a chance to use its benefits for their own development , while remaining subject of external factors, it receives mostly negative consequences.

For the Ukrainian state is importance of creating a national security appropriate to the scale and significance of the threats and challenges of globalization type. It is also one of the main priorities that ensure its survival and development in a globalizing world.

Without the development of such a system entering the country as a full subject in the world political and economic space in the existing system of international security becomes problematic. At the national level, this means strengthening domestic capabilities to counter threats and challenges of globalization , namely the support of law enforcement [2], the international - the establishment of cooperative and integration systems of cooperation.

Modern European security system is in a state trial because of the worsening situation in the world. The specificity of the security environment in Europe is that the threat of a full-scale military conflict is assessed as low , while the combined effect of the action of the newest threats could have devastating consequences for the continent .

Today, none of the European countries are not able to solve the problem of strategic security. NATO, EU and OSCE act as key elements in the architecture of European security.

However , the role of the Russian Federation, which western partners are trying every possible way to engage in joint security projects, but in the way conflict is complex and still fundamentally unresolved issues .

Without prejudice to existing international obligations, Russia wants to conduct an independent security policy. Russia tries to generate additional security structures around them and initiates creation generaleuropean security system (European Security Treaty).

The idea of a unified system of safety " from Vancouver to Vladivostok " with her alleged diminishing role of NATO and the growing role of Russia was announced in 2009 by D. Medvedev . Then launched the so-called " Corfu Process " within the OSCE, which has not received further development, despite some signals of support , especially in Germany and France (during a meeting with Russian President leaders of these countries in Deauville in October 2010).

Today, however, the crisis processes within the EU, as well as economic problems in Russia again pushed to the actualization of the idea of " Great Europe" . Although currently being discussed purely economic aspect of the problem , but the idea of a " common market area from the Atlantic to the Pacific ," announced in December 2012 the President of the Russian Federation Vladimir Putin, has obvious security implications .

Russian and Western experts understand it differently : in Russia they consider that the crisis in the EU will cause to reckon with Russia in Europe [7] , while western analysts point out that Russia will continue the current rate for the supply of commodities to fall greater dependence on energy prices , embezzlement scientific and cultural potential and gradually lose influence in the world. The rates are high for both Europe and Russia , as well as the EU to look for answers to the challenges of the XXI century.

Without major revision relations between Russia and the EU will deteriorate emphasizes Spanish «LaVanguardia» [8]. In security terms , western partners are trying to attract Russia to existing structures and do not intend to carry out the transformation of European security through its actual reconstruction (as it actually included the idea of a European Security Treaty). Some time ago, there were some signs of strengthening cooperation between Russia and NATO (agreement on strategic partnership between participants, adopted at the Lisbon Summit in November 2010), including plans for cooperation between Russia and NATO on the creation of a joint missile defense system , but further progress was not.

Thus, the idea of forming an indivisible security system in Europe , which could find a place non-aligned Ukraine currently doesn't receive reasons for implementation. Instead, increases its importance and relevance of the integration of Ukraine into the EU and the planned signing of the Association Agreement, which will allow Ukraine's withdrawal from the "gray zone" will improve the safety and security climate in the continent.

The current European security architecture preserves the division of the continent into two parts : NATO / EU , on the one hand and Russia with its affiliated entities (CSTO, EurAsEC, Customs Union) - on the other , between which there is a so-called " Gray area " in the form of post-Soviet countries , which includes Ukraine . The European Union considers these countries in the context of the program "Eastern Partnership" , while Russia considers them as a priority area of their interest. Some concrete steps towards the transformation of European security were made NATO and the European Union.

The new Strategic Concept (2010) coordinates the activities of the alliance with the new realities of international security . At the same time it provides for enhancing the role of the EU in European security. According to the EU Lisbon Treaty , which entered into force in 2010 , was

expanded scope of the Common Security and Defence Policy (CSDP) (formerly - European Security and Defence Policy , ESDP). CSDP has expanded the range of its missions of peacekeeping and maintaining international security.

For EU member states with strong military and security capabilities have been provided by the mechanism of " permanent structural cooperation" that he had to make the system more efficient and flexible. However, changes in the world situation did not allow to fully realize the mentioned perspectives .

One of the important instruments of Security Policy is the European Neighbourhood Policy (ENP), the scope of which includes the Ukraine , in particular in the framework of the "Eastern Partnership" . [11] Thus, Ukraine , along with other post-Soviet countries - Moldova, Georgia , Azerbaijan and Armenia falls on the one hand, the range of "eastern neighbors " of the EU and the wider context is indirectly related to the so-called southern Mediterranean neighboring countries EU(Algeria , Egypt , Israel , Jordan , Lebanon , Libya, Morocco , Syria , Tunisia and the Palestinian Authority).

Another dimension of security of Ukraine in the European context is the Black Sea region. Relations with the EU in this direction were realized in the framework of the " Black Sea Synergy ", which , unfortunately, does not work. However, in the region strengthened the tendency to increase the uncertainty of the situation and increase the degree of external risks for Ukraine .

Regional challenges of security Ukraine in the European context , therefore, involves a large number of "soft" threats , including illegal migration , smuggling weapons and human trafficking , international terrorism and so on. These should include - in terms of the " soft power" - the pressure of competing integration projects : European and Eurasian .

In the case of the Eurasian project (the Customs Union and the prospect of the Eurasian Union), which aims to reintegrate the former Soviet Union , " soft power " is supplemented by economic agents (especially energy) pressure from Russia.

It should be noted that since 2011 , the system security on the European continent was under pressure from new threats and challenges. Events in the Middle East and North Africa harshly stepped up security issues in Europe and the world.

These events were proportionate to the scale and effects of global financial and economic crisis of 2008 and the terrorist attacks of September 11 , 2001 in the United States. They have affected to the security situation in Europe and the world , were rigorous tests for international community 's ability to work together to counter the modern threats.

These events also highlighted the inefficiency and weakness inherent in the ENP, which proved unable to prevent and mitigate the risks for Europe to southern Mediterranean direction [1]. The EU had to build a new concept of relationship with the environment that ultimately affect and " Eastern neighbors " of the EU and therefore Ukraine .

Against the background of the events in North Africa, the problem of " Eastern neighbors " of the EU , Ukraine is also in the short term, the EU shamefully lost relative weight. However, in the medium-term challenges " eastern neighborhood" for the EU can significantly worsen.

Geopolitical situations in this region are complicated . In economic terms, to compete in the post soviet space than the EU and Russia, joins China. Despite internal crisis , the EU has to continue working on a new concept of relations with the environment and finding efficient incentives for stabilization and democratic societies in these countries. Failure to comply with this may erase the ambitions of the EU to act as a global player in world politics and ultimately call into question the " European project."

Against the backdrop of severe economic and political crisis within the EU the task of introducing the Common Foreign and Security Policy (CFSP), which, according to the Lisbon Treaty, has detailed steps to coordinate the European Union on the international stage - both diplomatically and defense levels moved to the background.

Today it is evident that the main objectives of the CFSP - enable actions the EU as a single entity in international politics, which is expressed as "one voice", that is the common position of all member countries and international security issues - remains unfulfilled.

At present, Germany, France, the United Kingdom do not consider it necessary to coordinate their foreign policy moves with EU structures, causing dissatisfaction and criticism of other member states.

The inefficiency and inconsistency with reality as the conceptual foundations of foreign and security policy (set out in the European Security Strategy, 2003), and specific areas of implementation, such as the European Neighbourhood Policy (ENP), the last few years have been obvious, but effective actions towards their improvement was not implemented.

In December 2008 the European Council adopted a report on the activities of the ESS, but the conceptual content of the Strategy remains unchanged. As for the ENP, it attempts to modification at the time realized in the creation of the "Mediterranean Union" and the "Eastern Partnership" - two programs to streamline the EU's relations with its neighbors according to the south and the east.

However, the EU does not appear or new approaches to security strategy, no fundamental innovations in relations with neighboring countries. In March 2011, EU officials have begun discussions about the necessity creation a new European Security Strategy. And among the important priorities that require special attention and new approaches, some experts ranked the question of the definition of relations with the nearest neighborhood ("Neighborhood").

Something reformed ENP showed, however, that the changes made, particularly for its "eastern dimension" have not conceptual character and despite the alleged intentions do not meet the radical reform of the ENP. Security component policy of the EU, contrary to the contents of the Lisbon Treaty, does not reinforced, while NATO remains a key component of European security.

Thus, according to the New Military Doctrine of Ukraine to the internal affairs authorities faced with the task of ensuring international security, along with a national, public safety and security of the person. The system of international security bodies of internal affairs of Ukraine in the European context is aimed to security, especially human security in today's world with the introduction of a radically new supranational strategy of cooperative security, which includes six components:

- a system of individual security that needs vigorous intervention to protect human life, including the use of coercive measures, including sanctions and military intervention, as happened in Bosnia and Kosovo;

- quality assessment of safety - both international and security-related individual states;

- security policy must be closely integrated into the strategy to support individual rights, democracy and development;

- considering of the complex nature of today's security challenges individuals, initiatives in this area should be drawn to the subjects of the international community, including states, multilateral organizations and civil society groups as well as individual security issues have transnational nature only multilateral law enforcement cooperation to find effective solutions;

- the effectiveness of these decisions will depend on strengthening operational coordination is clearly concerted action of different actors, including members of political negotiations, " blue helmets," Observation of individual rights and those responsible for humanitarian aid ;

- the important role played by the concept of security of non-governmental organizations - civil society bodies, which in many cases were highly effective partners in efforts to protect the security of the people.